

Iki-ihmisten Pyhäkoulu, Kausi 2

Jakso 4 Ketulla on kolonsa

Sisällys

1. Alkusoitto saksofonilla: Tiellä ken vaeltaa -virrestä.
2. Alkupuhe

Tervetuloa Iki-ihmisten Pyhäkoulun toiselle kaudelle. Keinutuoli on vaihdettu ennakkoon ostettuun keikkalippuun ja metsä huolella hiekoitettuun kivikatuun. Tällä kaudella sinulle esitetäänkin erityisesti yksi kysymys, mitä sinulle kuuluu? Ja koska meidän kaikkien kuulumiset ovat aina erilaisia, emmekä aina voi tietää mitä toiselle ihmiselle todella kuuluu, niin annetaan musiikkikappaleiden kertoa jakso jaksolta joidenkin meistä tuntemuksia. Ja näin pikkuhiljaa käymme läpi eräänlaisen kuulumiskierroksen. Kukahen haluaisi olla seuraavana vuorossa: Ainiin, iki-ihmisiä ovat kaikki, joilla on ikää, ihmisyyttä ja tahto kohti ikuisuutta. No niin, nyt pääsemme jatkamaan.

3. Paha vaanii -laulu.
4. Hartaus-tarina

"Ketuilla on luolansa ja taivaan linnuilla pesänsä, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin päänsä kallistaisi." (Luuk.9:58)

Jeesuksen opetuslapsi Johannes, puhuu evankeliuminsa alussa valosta. Hän kertoo, kuinka todellinen valo oli tulossa maailmaan, ja kuinka se tulisi valaisemaan jokaisen ihmisen – sillä tätä valoa, pimeys ei ollut saanut valtaansa. Jeesuskin puhuu julkisen toimintansa aikana valosta useita kertoja, toisinaan hän varoittaa ei-aidosta valosta, toisinaan taas kehottaa laittamaan lampun lampunjalkaan, jotta sen valo loistaisi kaikille huoneessa olijoille.

(tulitikun raapaisu)
Matkalla kohti Jerusalemia.
Käy ahtaan oven läpi taivasten valtakuntaan.
Kilvoittelu tai hammasten kiristys.
Menkää pois minun luotani, kaikki te vääryydentekijät.
Pimeyttä ei voi väittää valoksi.
Synnitön syntisten puolesta.

Jerusalem, Daavidin kaupunki.
Profeetat sinä tapat.
Kivität luoksesi lähetetyt.
(kivi kolahtaa seinään)
Temppelinne jää asujaansa vailla.

Kettu-karkit keittiön kaapissa.
(kaapin oven nopea aukaisunarina)
Hämärimmässä nurkassa.
(karkkipaperin rapistelua)

Katseilta suojassa.
(kaapin ovi pamahtaa kiinni)
Ettei kukaan niitä näkisi.
Yksitellen sieltä ottaisi.
Kätköjä tyhjentäisi.
(äkkinäinen korkea ääni)

Lähde pois, Herodes aikoo tappaa sinut.
Sanokaa (sille) ketulle: kolmantena päivänä saan työni päätökseen.

(kakkosnelosen sahausta)
Matka kohti ristiä on alkanut.
Siellä sovitetaan jokaisen synnit.
Siellä pimeydestä saadaan lopullinen voitto.
Ristin äärellä kaikki mikä on ollut piilossa, keittiön kaapin kätkössä, tuodaan lopulta valoon.
Sillä tiellä sokeakaan ei eksy.
(koputus oveen)

5. Raamatunkohdan nosto

Seuraavaksi pysähdymme pohtimaan millaista olisi hyvä elämä - ja katsomme mitä Raamattu haluaa siitä meille tässä jaksossa kertoa. Otan taas täältä sinisestä pienestä pussista raamatunkohdan ja katsotaan mikä kohta tähän jaksoon sattuu luettavaksi. Tämä kohta on heprealaiskirjeestä luvusta 13. *Älkää olko vaelluksessanne ahneita. Tyytykää siihen mitä teillä on, sillä Hän itse on sanonut: En minä sinua hylkää enkä jätä.* Ensinnä tästä kohdasta itselle nousee mieleen luottamus, mistä nähdäkseni tämä kohta aika paljon puhuu. Se, että tyytyy siihen, mitä itsellä on, siihen, mitä itselle on annettu, kertoo loppujen lopuksi siitä, että luottaa Jumalan huolenpitoon. Kaikilla se, mitä itselle on annettu ei aina ole inhimillisesti katsoen kovin paljoa. Ja monille voi tulla se ajatus ja houkutus hankkia kuitenkin vähän lisää, jotta ikään kuin varmistaisi sen, että pärjää. Mutta tässä kohdassa kannustetaan ennen kaikkea luottamaan Jumalaan, että Jumala, jolla on kaikki rikkaudet, kaikki aarteet, Hän, jolla on kaikki valta ja voima, niin luottaa Häneen, että Hän pitää kyllä huolta meistä ihan jokaisena päivänä. Koska Hän on luvannut, että en sinua hylkää enkä jätä, ja Hän on lupauksessaan siinä uskollinen. Ja toisaalta tässä on tämä varoituksenkin sana, et ei pidä siellä arjessa olla ahneita, ei himoita toisilta sitä, mitä toisille on annettu. Toisaalta ei ottaa itselle sitä, mikä itselle ei kuulu, ja ehkä tosiaan tarkoin harkita myös sitä, että vaikka ei olisi vääryydellä mitään itselle hommaamassa, niin onko se kuitenkaan sitä, mitä ensisijaisesti siinä hetkessä tarvii. Olisiko se hyvä elämä muun muassa sitä onnellisuutta niistä asioista, joita jo itsellä on, enemmän kuin pyrkimystä siihen onnellisuuden kasaamiseen jollakin lisäasialla. Tällaisia ajatuksia tämän heprealaiskirjeen kohdan kautta.

6. Saksofonilla: Tiellä ken vaeltaa -virrestä.

7. Loppupuhe

Kaikki mikä on paljastettu, on valossa. Ja valossa on hyvä olla, sillä Jumalalta ei kuitenkaan voisi mitään kätkeä. Jo aikanaan Eeva ja Aatami yrittivät hetken aikaa piiloutua Jumalalta, mutta kuinka Luojansa näkyvistä kukaan voisi kadota? Ei se onnistunut heiltä, eikä se onnistu meiltäkään – vaikka olisit pimeyden kätköissä ja yö peittäisi päivän valon, hän tietää kaiken. Eikä ole edes olemassa sellaista pimeää, jota hänen vahva kätensä ei torjuisi.

Kyllä, ketulla on siis kolonsa ja paha vaanii joka kulman takana, mutta mitä sitten? Sinua kun kantavat iankaikkiset käsivarret. Ja vaikka joskus haluaisit vuorten kaatuvan päällesi, jotta kukaan ei sinua näkisi tai yrittäisit olla kuin et olisikaan, niin hän tietää ja näkee - joten miksi edes yrittää piilotella. Ihminen kun on luotu valoon, Luojansa yhteyteen, ja siinä ihminen saa olla ottamassa vastaan Isän Jumalan rakkautta ja huolenpitoa.

Ja valossa eläessä, omat rikkeet ja vajavuudet näkyvät selkeämmin, ja se auttaa myös antamaan anteeksi niille, jotka itseä kaltoin ovat kohdelleet. Armahtavaisuutta Jumala meiltä odottaakin, ja kun me niin teemme, hän voi antaa siitä koitua siunauksen, josta riittää iloa tulevillekin sukupolville. Ei ihmisen pojallakaan täällä ollut mihin päänsä kallistaisi. Hänen tuli olla esillä ja liikkeellä. Puhumassa, mitä Isä tahtoi hänen puhuvan ja tekemässä täyden työn meidän pelastamisksemme - ketuilta ja mikä tahansa meitä häiritsisikään. Ja lopulta hänen päähänsä asetettiin orjantappurakruunu, kaunis ja sädehtivä, merkiksi hänen rakkaudestaan. Niin paljon Jumala on luomaansa ihmistä rakastanut, että antoi ainoan Poikansa.

8. Ristin luona -laulu.
9. Iki-ihmisten Pyhäkoulun toimitti: käsikirjoitus ja puheosuus pastori Mauno Lehto, musiikki kanttori Maria Suviaro, saksofoni Marko Kokkila. Kuusamon luterilainen seurakunta.